

свет је један

Џуди Кертин

ИВИНО ЛЕТОВАЊЕ

Креативни центар

Џуди Кертин

ИВИНО ЛЕТОВАЊЕ

Са енглеског превела
Мирјана Попов-Слијепчевић

Креативни центар

Прво поглавље

„Ово стварно није фер! То је нешто најгоре што ми се икада догодило!“

Ударила сам песницом у јастук који сам држала, али се због тога нисам осећала нимало боље. *Нишиџа* није могло да ми помогне да се осећам боље.

Била сам у својој соби с другарицама Викторијом, Елом и Руби. Управо сам им испричала о маминим и татиним великим плановима за лето.

Поново сам ударила песницом у јастук. „Па?“, рекла сам.

„Можда то и неће бити тако лоше“, рекла је Викторија. „Могло би чак да ти буде и лепо. Ти...“

„Нема шансе да ми буде лепо!“, рекла сам прекинувши је. „Сети се – ја сам навикла да летујем у вили у Тоскани. Како може да ми буде лепо у глупој старој сеоској кући, у тупавој старој селендри усред недођије? Шта да радим по цео дан? Нећу имати друштво. Тамо нема продавница, ни биоскопа. Нема ничега – ама баш ничега! Могу комотно да седим у соби и чекам да лето прође.“

Викторија није обраћала пажњу на то што говорим. „Можда бих могла да дођем да те мало посетим...“

„Како да не! Ако успеш да ме уденеш између оних твојих супер камповања с пони-клубом и летовања на кул местима која би сваки нормалан човек волео да посети.“

„Можда би Ела...“, почела је.

Ела је одмахнула главом.

„Извини, Иво. Волела бих да те посетим, али ћу највећи део лета провести по-

мажући тати у вођењу његовог летњег кампа. Можда Руби?“

Знала сам тачно шта Ела мисли. Руби стварно не воли оно што воле Викторија, Ела и ја. Она вероватно није ни имала велике планове за лето.

Све три смо погледале у њу.

Руби је поцрвенела.

„У ствари, овог лета и немам много слободног времена“, рекла је. „Добро сам прошла на последњем такмичењу, па сам добила стипендију за неколико кампова.“

„То је дивно!“, рекле смо углас Викторија и ја, а Ела се нагла да је загрли.

Руби се измигољила, јер јој је било непријатно – она страшно мрзи да буде у центру пажње.

„Хајде да се вратимо на Ивино летовање“, рекла је.

„Немој да се трудиш“, одговорила сам. „Сувише је досадно. Овог лета бићу највећи лузер у целој земљи.“

Викторија ме је помиловала по руци као да сам беба. „Позајмићу ти плаву дук-

серицу која ти се толико свиђа, а ако будеш имала среће, сигурна сам да ће ти и Ела позајмити једну од оних својих феноменалних летњих мајица.“

Ела је климнула главом с другог краја мог кревета, где је седела .

„Наравно, Иво“, рекла је. „Узми шта год хоћеш.“

„А ја ћу замолити маму да ти направи специјалну наруквицу“, додала је Руби.

Ела је уздахнула.

„Мислим да бих издржала лето на селу за једну божанствену наруквицу твоје маме, Руби“, рекла је.

„Хоћеш ли да се мењамо?“, упитала сам.

Ела је брзо одмахнула главом: „Па ... ипак не бих.“

„У сваком случају, хвала вам на љубазним понудама“, рекла сам. „Али нема сврхе да се трудите. Шта ће ти дивна гардероба кад нема никог да те у њој види?“

Викторија ме је поново игнорисала.

„Лето и не траје баш тако дуго!“, рекла је.

Било ми је досадило да ударам јастук. Тада ми је дошло да треснем своју вајну другарицу.

Зар не схвата да је лето у кући на селу као доживотна робија?

Зашто у свему увек мора да види лепшу страну?

Зар не разуме да заправо желим да ме сажаљева?

Окрнула сам се ка Ели. Она обично мање говори од Викторије, али то што каже најчешће има смисла.

„Шта ти мислиш, Ела?“, упитала сам.

Ела је мало размислила пре него што је одговорила.

„Па“, рекла је полако. „Једно је *сйварно* добро.“

„Шта то?“, упитала сам.

„Драго ми је што нисам на твом месту.“

Следећег дана Руби је имала такмичење у пливању, а Ела и ја смо отишле код Викторије.

„Све се додатно погоршало“, рекла сам чим смо се бациле на велики и мек тросед у Викторијиној соби.

„Да л’ је могуће?!“, упитала је Викторија.

Бесно сам климнула главом. „Видиш, цела та прича о летовању почела је тако што је тата маминој пријатељици Монике адаптирао поткровље. Моника је била толико одушевљена да је рекла како можемо да одседнемо у сеоској кући коју је купила пре неколико месеци. Не морамо ништа да јој платимо. Тата само треба да поправи понешто у тој кући док смо тамо.“

„То је лепо од Монике“, рекла је Викторија.

„Аха! Како да не!“, узвратила сам.

„А лоша вест гласи...?“, пожуривала ме је Ела.

„Моника ускоро треба да иде у болницу на операцију кука.“

„Ух“, рекла је Ела. „Схватам зашто је то лоше за њу, али шта се мења код тебе?“

„Моника има осмогодишњег сина кога нема ко да чува преко дана док му је отац на послу, па зато он мора да иде с нама на село. Добијамо кућу, али и сина приде! Е такав вам је пакет-аранжман!“

„Можда то и неће бити лоше“, рекла је Викторија. „Стално говориш како би волела да имаш млађег брата или сестру.“

„Знам“, одговорила сам. „Али то је било пре него што сам упознала Џоија. Он је тотални смарач. Лето с њим биће права ноћна мора.“

„Зар ти мама није јуче то рекла?“

Ела је почела да се кикоће. „Можда је мислила да нећеш моћи одједном да свариш све те добре вести“, рекла је.

Уздахнула сам. „Какве сад то има везе? Џои иде с нама и то се неће променити ма шта ја рекла или урадила. Лето је сада и званично упропашћено.“